

ESPEREM LA RESURRECCIÓ DELS MORTS I LA VIDA DE LA GLÒRIA

01 “Esperem, ben segur que esperem”

Avui la protagonista és la *virtut* (la força) de l'esperança. Només aquell que ha conegut i ha cregut en l'aposta de Déu per la humanitat, tots i cadascun de nosaltres; només aquell que creu que Déu ha entrat en allò que és nostre i ha assumit amb caràcter general la nostra naturalesa humana, sap què vol dir esperança.

Si Déu s'ha “fet humà”, aquella naturalesa humana que Ell es va apropiari, que va estimar amb bogeria; en la qual es “buidà” de la seva divinitat, aquella naturalesa està cridada a participar en la vida eterna de Déu: la mateixa vida que viu en plenitud el Senyor Ressuscitat.

El misteri de l'Encarnació (“va baixar del cel”) ens revela fins a quin punt Déu estima la nostra condició humana.

Sempre que vols, pots desplegar la teva força. Qui podria resistir el poder del teu braç? El món sencer al teu davant és com el pes menut que tot just desnivella la balança, com la gota de rosada que cau a terra a trenc d'alba.

És que estimes tot el que existeix i no et repugna res del que has creat, ja que no has fet res sense estimar-ho.

Què podria subsistir si tu no ho volguessis? Què es podria mantenir si no ho haguessis cridat a l'existència? Tractes amb gran mirament totes les coses, perquè totes són teves, Senyor que estimes la vida.

(Sv 11,21-25)

Preguem: Pare tu que estimes tant tot allò que has creat, fes que nosaltres compartim amb tu aquest amor, i que aquesta certesa activi en nosaltres l'esperança, perquè tu ho esperes tot de nosaltres.

02 La saviesa dels grecs: saviesa?

Els filòsofs grecs li van donar moltes voltes al tema i van arribar a una explicació aparentment clara, fàcil d'explicar, però que en realitat no explica res.

D'una banda hem d'agrair-los l'esforç de raonament; però d'altra banda, hem de reconèixer que ens van fer un trist favor perquè les seves explicacions van condicionar molt negativament molts cristians i durant segles.

Bàsicament la concepció de la persona humana com una dualitat de cos i esperit, en què el que es prioritzava era precisament l'esperit a desgrat del cos.

Déu ha convertit en absurda la saviesa d'aquest món! El món comptava amb la saviesa de Déu, però malgrat aquella saviesa no va arribar a reconèixer-lo; per això Déu ha volgut salvar els creients per aquest absurd que prediquem.

Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd. Però és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats, tant jueus com grecs. Perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes

(I Cor 1,19-25)

Preguem: Pare et demanem per a tots nosaltres la saviesa del cor, aquella saviesa que ens permeti acollir el misteri de totes les persones que es relacionen amb nosaltres, i el misteri de nosaltres mateixos, com tu mateix ens aculls a tots tal com som.

03 L'esperit empresonat

D'entrada, el pensament hel·lènic dóna per descomptat i com a dada de sortida que la persona és un compost *d'esperit+cos*, com a parts separables i unides accidentalment a l'espai i el temps.

Ara bé, vosaltres no viviu d'acord amb els desigs terrenals, sinó d'acord amb l'Esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el vostre cos hagi de morir per culpa del pecat, l'Esperit us dóna

L'esperit en origen és etern, immortal, perquè no és més que una "espurna" divina, una partícula de "déu caigut". Aquest "fragment" de l'esperit es troba "empresonat" en el cos, en la matèria: una espurna de divinitat captiva accidentalment a la presó i sepulcre de la matèria.

Si això és així, la part corporal és menyspreable: cal fugir de la matèria, alliberar-se'n, d'ella. La persona perfecta hauria hagut de ser "esperit pur" perquè la materialitat humana no és més que una molèstia enutjosa, una condició desgraciada en la qual l'home, com a conseqüència d'un accident (aquí se'ls escapa la raó, el perquè...) desafortunat, hauria caigut

la vida, ja que Déu us ha fet justos. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

Així, doncs, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb els desigs terrenals perquè hàgim de viure segons aquests desigs. Si visquéssiu així, moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres terrenals, viureu. Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: « Abba, Pare!» Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que, sofrint amb ell, serem també glorificats amb ell.

(Rm 8,9-17)

Preguem: Pare et demanem de viure el goig de la llibertat que ens dona el fet de saber que som fills teus tan estimats, cridats a viure en l'amor, i l'amor en plenitud.

04 Amb les heretgies hem topat

La línia de pensament, entre molts cristians, que concep la persona en parts separables d'esperit i carn, en lluita per a prioritzar l'esperit i desencadenar-lo de la carn, és encara vigent. Des de les darreries del segle segon, Sant Ireneu de Lió, ja remarcava que aquests pressupòsits tenien poc a veure amb la doctrina bíblica de la revelació i menyspreaven la creació material de Déu.

Nosaltres creiem en la resurrecció de l'home sencer: cos i ànima, atès que ens ha estimat tal com som – matèria i esperit – en Jesucrist. *"Tothom, encara que no ho vulgui, ressuscitarà amb la seva carn; i així es reconeixerà el poder del qui és capaç de ressuscitar-los dels morts, com tingué poder de crear-los en la carn"*. (AH I, 22,21)

Aleshores Jahvé Déu formà l'home amb la pols del camp, bufant va fer entrar en el nas un alè de vida, i l'home esdevingué un ésser viu

(Gen 2,7)

Preguem: Pare et demanem que aquell alè de l'Esperit que ens ha donat la vida, ens faci créixer en l'amor i que nosaltres mai no li posem cap impediment perquè actuï en cadascú de nosaltres amb plena llibertat. Pare que es faci sempre en nosaltres la teva voluntat.

05 Què esperem?

Quan parlem de resurrecció, no pensem en l'alliberament de l'ànima, naturalment immortal a l'origen, de l'impediment de la matèria. I, quan parlem de vida autèntica cristiana, no volem dir que cal neutralitzar i menysprear tot el que fer referència a la nostra corporeïtat per "fer un favor" a l'esperit.

El cristià espera la resurrecció de la persona sencera, en la seva unitat, cos i ànima, com a promesa i do gratuït de Déu, que ens ha estimat tal com som, cos i ànima, en Jesucrist. La nostra naturalesa humana, la mateixa que va assumir Déu en Jesús, és el conjunt inseparable del cos i l'esperit, sense desdoblar. Si ho desdoblem, és únicament per entendre'ns, però en realitat és una espècie de "ficció racional" que ajuda a explicar, però res més.

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens beneï amb tota mena de benediccions espirituals a dalt del cel, en Crist, d'acord amb l'elecció que ell féu de nosaltres abans de la creació del món, per a ésser

La tradició bíblica ens diu que no hi ha més que un sol principi de tot, d'allò que és material i del que és espiritual, de les "coses visibles i de les invisibles" com dèiem en parlar de Déu creador.

sants immaculats a la seva presència.
(Ef 1,3-4)

Preguem: Pare et dono gràcies perquè m'has creat i estimat com un tot material i espiritual, mitjançant Jesucrist. Ajuda'm a valorar els altres des d'aquest punt de vista i a creure sense veure.

06 Origen en Déu: Principi de glorificació

Déu no té cap repulsió de ficar-se en la nostra matèria: ben al contrari, l'estima tant, s'hi troba tant bé, que la fa seva pròpia. És que l'home, amb la seva carn, és la seva criatura estimada, la nineta dels seus ulls, l'objecte dels seus designis eterns.

És aquest amor i aquesta elecció eterna de Déu el que va fer que Déu mateix, el seu propi Fill i Verb etern, assumís la nostra humanitat material eternament estimada per ell, la nostra realitat corpòria i temporal. I, en assumir-la, li atorga el principi de glorificació i de vida divina, la llavor de la immortalitat

Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist:

Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes. Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el nom de Jesús tothom s'agenollí al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

(Fil 2,5-11)

Preguem: Pare, tu que ens estimes amb totes les nostres febleses fins assumir la nostra humanitat, ajuda'ns a estimar i a acollir tots els nostres germans sense discriminacions.

07 Ressuscitar: la vida en plenitud

La resurrecció de cap manera no ha d'imaginar-se com un tornar a viure amb la mateixa vida que teníem abans. Una resurrecció així no tindria cap gràcia. Tornar a començar la mateixa història! La resurrecció no és tornar a recuperar la mateixa vida que hom tenia, sinó que és: en continuïtat amb la vida present, passar a un estat totalment nou.

És en relació i amb dependència de la vida present, passar a un estat nou on, certament, no hi haurà les limitacions, els entrebancs, els defectes, les deficiències, etc., que tenim en aquest món.

No és tornar a recuperar la mateixa vida d'abans; però tampoc no és perdre-la definitivament, com si es tractés de quelcom que ja no té cap valor. És, més aviat, recollir el fruit definitiu d'aquella vida, per do de Déu i en comunió amb la vida de Déu, lliures ja de les limitacions de la nostra existència terrena.

Hi ha cossos celestials i cossos terrenals, però els del cel resplendeixen d'una manera, i els de la terra, d'una altra; la resplendor del sol és diferent de la resplendor de la lluna i diferent de la dels estels, ja que cap estel no resplendeix igual que l'altre.

Amb la resurrecció dels morts passa una cosa semblant. Se sembla un cos corruptible, però en ressuscita un d'incorruptible; se sembla un cos sense honor, i ressuscita gloriós; és sembrat feble, i ressuscita ple de força.

És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual. Perquè, així com hi ha cossos terrenals, també hi ha cossos espirituals.

(I Co 15, 40-44)

Preguem: Pare, que sapiguem fer de les nostres obres en la vida present, una bona llavor per a la vida celestial.

08 Valor de la història i de la vida

Quan parlem de ressuscitar “en la pròpia carn”, no ens referim ja a un fet biològic, sinó que volem dir que ressuscitarà la mateixa persona que visqué aquí “en la carn” una existència temporal. La resurrecció expressa així la permanent validesa que Déu atorga a tot el que hi hagi hagut de bo en la història humana i temporal. Res de veritablement humà no es perd amb la mort.

Tots els afanys, tribulacions i sofriments d’aquest món, que semblen una poca cosa efímera, “comporten un pes immens de glòria eterna”.

Déu pesa la nostra vida com amb una estranya balança: les foteses d’aquí, quan són pesades amb la balança de l’amor de Déu, resulten tenir un pes i un valor d’eternitat.

Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú de manera purament humana, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. És a dir, els qui viuen en Crist són una creació nova.

El que era antic ha passat; ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació.

(2Cor 5,17)

Preguem: Pare, per tots els que pateixen fam, guerres, infermetats o altres sofriments, que trobin consol i glòria al teu costat.

11 Resumint

La resurrecció i la subsegüent “vida de la glòria” no és una com segona edició d’aquesta vida, ni només la immortalitat de “l’ànima separada”; és la confirmació eterna i la glorificació de tot allò que, per do i gràcia de la bondat amorosa de Déu, ja té un valor etern en la nostra vida d’aquí. Res que procedeixi de la nostra finitud no pot tenir, en tant que nostre, un valor infinit.

Però és que això nostre, que és finit i pobre, Déu ho ha estimat amb amor infinit, ho ha volgut fer generosament i gratuïtament cosa seva, i ho ha volgut eternitzar com a goig i possessió seva.

La resurrecció i la vida de la glòria no són “mèrit” nostre: són tot obra del generós amor gratuït de Déu.

Tot és gratuït; però gratuït dintre de la dinàmica de l’amor, per la qual Déu ha volgut que el finit que nosaltres hi posem com a penyora d’amor envers ell assoleixi un valor infinit que només d’ell pot venir.

Encara que el nostre ser humà exterior es va desfent, per dins ens anem renovant de dia en dia.

En efecte, els nostres sofriments d’aquí, lleugers i efímers, ens reporten un pes etern de glòria, més enllà de tota mesura, a tots els que no posem la mirada en el món visible, sinó en l’invisible.

Perquè les coses visibles duren ben poc, mentre que les invisibles són eternes.

(2 Cor 4, 16-18)

Preguem: Senyor, et demanem saber reconèixer i agrair el teu do gratuït, perquè només així sabrem correspondre al teu amor i sabrem no “posar la mirada en el món visible”, sinó en les coses que realment importen.

12 El Regne de Déu que comença aquí

Encara que esperem un cel i una terra nova, i encara que el Regne de Déu no és d’aquest món, hem de dir també que el nostre cel ja l’anem fent des d’aquí, i que el Regne de Déu ja és entre nosaltres. Només així el pensament de la vida de la glòria, on els pobres seran reconeguts fills de Déu, els qui ploren seran consolats ... no se’ns convertirà en un "opi" religiós al servei d’una irresponsabilitat alienada.

Les benaurances, que certament tindran un compliment definitiu en la glòria, s’han de començar a

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s’assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

Feliços els pobres en l’esperit: el Regne del cel és per a ells.

Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats.

Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país.

practicar des d'aquí. Els qui volen ser del Regne han de començar aquí fent benaurats els pobres amb la seva solidaritat; els afligits, amb el seu consol efectiu que puguem donar; els oprimits que tenen fam i set de justícia, amb actuacions generoses en favor de la justícia.

En la mesura en què procurem viure els valors del Regne, anem fent ja en aquest món com una imatge, un avenç, una anticipació del Regne de la glòria. És així com hem de començar a fer aquí "un cel nou i una terra nova"

El ser humà és fet per a estimar, per a la comunió: i és per això que el cel, la plena realització del ser humà, no pot ser més que la plena realització de la comunió.

Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats.

Feliços els compassius: Déu els compadirà.

Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu.

Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills.

Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells.

Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.

(Mt 5,1-12a)

Preguem: Pare, et demanem la gràcia de veure i viure efectivament en aquest món, amb obres i de veritat, la comunió amb Tu i amb els nostres germans, ja que aquesta és la veritable "penyora de la vida eterna"

CANTS

- Reposa en Ell, no tinguis por./ La pau de Déu guardarà ton cor./ Reposa en Ell. Al·leluia, al·leluia [T 148]
- Déu, que tot el que penso s'orienti vers tu./ En tu hi ha la llum, no m'oblides mai./ En tu hi ha l'ajut, en tu hi ha la paciència./ No comprenc encara els teus camins/ prò tu coneixes el camí per a mi. [T 139]
- Jesús, el Crist, la llum del meu cor,/ no permetis que parli la foscor./ Jesús el Crist,/ fes que pugui acollir el teu amor. [T 9]
- Esperit consolador,/ amor de tot amor (2) [T 126]
- Déu és veu infinita/ i el cor del meu cor,/ Déu és veu infinita/ i el cor del meu cor.
- L'ajuda em vindrà del Senyor/ del Senyor el nostre Déu/ que ha fet el cel i la terra,/ el cel i la terra. [T 124]
- **La gràcia de Déu**, quin so tan dolç, ens recolza a tu i a mi/ jo estava perdut i ja m'he trobat, jo era cec i ara veig el camí. **La gràcia de Déu**, quina força més gran, de res ja no tinc jo més por/ em sento feliç, i estic exultant, és la força del meu Senyor. **La gràcia de Déu**, no n'hi ha de millor, car ens lliure de qualsevol mal/ enfront de la mort i davant el dolor, ella ens dóna empena i pau.